

1

เจซ เครสต์เวลล์ ตะโหลกเกบ แฮมิลตัน เมื่อเกบหันไป เจซก็ฉีกยิ้มกว้างให้ “นายดิงตัวน้องสาวฉันไว้นานเกินไปแล้ว ถึงตาฉัน เต็นรำกับเธอบ้าง”

เกบไม่สับสนวุ่นวายนักที่โดนขัดจังหวะ แต่หนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา เขากับ มีอาตัวติดกันเป็นปาตองโก้เลยทีเดียว เขาจึงยอมถอยไปอย่างไม่เต็มใจ ส่วนมีอายิ้มสดใสขณะที่เจซเข้าแทนที่เกบ

โถงเต็นรำของโรงแรมเบนท์ลีย์ได้รับการตกแต่งต้อนรับเทศกาล คริสต์มาส เป็นการต้อนรับข้อเท็จจริงเหนือสิ่งอื่นใดที่ว่า มีอาคลั่งไคล้ คริสต์มาส และข้อเท็จจริงที่ทุกคนรู้ดีพอกันว่าเกบยอมทำแทบทุกอย่าง เพื่อให้คู่หมั้นคนใหม่ของเขามีความสุข

และเกบก็เป็นคนลงมือทำอะไรรวดเร็วเวลาเขาต้องการอะไรสักอย่าง เขาเริ่มวางแผนงานหมั้นนี้ในวินาทีที่เขาสวมแหวนลงบนนิ้วมีอา จนเกือบ เหมือนกับว่าเขากลัวว่าเธอจะเปลี่ยนใจหากเขาไม่รีบจัดงานเลี้ยงเต็นรำนี้ทันที

เจซรู้สึกขบขันเมื่อได้เห็นเพื่อนเป็นเดือดเป็นร้อนกับผู้หญิงคนหนึ่ง ขนาดนี้ เรื่องที่ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นน้องสาวของเขาออกจะให้ความรู้สึกพิลึก อยู่สักหน่อย แต่มีโอก็มีความสุขดี เขาขอแค่นั้นก็พอ

“สนุกมั๊ย สาวน้อย” เจซถามขณะหมุนตัวเธออยู่บนฟลอร์เต็นรำ

ใบหน้าหญิงสาวสดใสยิ่งขึ้น “สุดยอดไปเลย เจซ ทั้งหมดนี้เลย

เกือบเหมือนฝันแน่ะ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเกบจะจัดงานได้เร็วขนาดนี้ มัน...
สมบูรณ์แบบ”

เจซส่งยิ้มกลับ “พีดีใจที่น้องมีความสุข ถ้าเกบไม่ทำดีกับน้อง พี่จะ
ไปเตะกันมัน พี่บอกมันไว้ชัดเจนเลยละ”

ดวงตามีอาหริ่ง “ถ้าเขาไม่ทำดีกับฉัน ก็ไม่ใช่พี่หรอกที่เขาต้องกังวล
ฉันนี่แหละจะเป็นคนจัดการเขาเอง”

เจซหายใจระไปด้านหลังแล้วระเบิดเสียงหัวเราะออกมา “พีไม่สงสัย
เลย ต้องยกให้น้องเลยที่ทำให้เขาลงทุนลงแรงมากขนาดนั้น”

สีหน้าของมีอาเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม จนเจซต้องขมวดคิ้วพลาบสงสัย
ว่าอะไรทำให้เธอเครียดขนาดนี้ในคืนที่เธอควรจะมีความสุขจนลนยไปถึง
ดวงจันทร์ได้

“ฉันรู้ว่าพี่ยอมเสียสละมากมายเพื่อฉัน” เธอกระซิบ “ฉันแอบคิดมา
ตลอดว่าสาเหตุที่พี่ยังไม่แต่งงานมีลูกเป็นของตัวเองเป็นเพราะฉันหรือเปล่า”

เขาจ้องเธอราวกับว่าเธอเสียสติไปแล้ว

“บางทีตอนนี้นี่พี่น่าจะหยุดเป็นห่วงฉันได้แล้ว แล้วก็ แบบว่าพีก็รู้...”

“ไม่ ไม่รู้หรอก” เขาว่า ก่อนจะส่ายหน้า “อย่าบ่น่า มีอา อย่างแรก
เลยนะ แค่ว่าพี่กำลังจะแต่งงานไม่ได้หมายความว่าพี่จะเลิกเป็นห่วง
เลิกลูกเลือน้อง เข้าใจไหม เพราะฉะนั้นทำใจเสียเถอะ อย่างที่สอง ไม่คิด
หรอกว่าถ้าพี่แต่งงานก่อนหน้านั้น โดยเฉพาะตั้งแต่ตอนน้องยังเด็ก อะไรๆ
จะง่ายกว่านี้สำหรับเราทั้งคู่ล่ะ น้องจะได้มีคนมาทำหน้าที่แม่แทนที่จะ
ติดอยู่กับพี่ชายจอมห่วงก้างสุดจะทนที่คอยดูแลอยู่คนเดียวแบบนี้”

เธอหยุดเต้นกลางคันแล้วโอบแขนกอดเขาแน่น

“ไม่ว่าพี่จะเลี้ยงฉันมาแบบไหน ฉันไม่เคยนึกเสียใจเลย เจซ ไม่มี
สักครั้ง พี่ดูแลฉันมาดีมาก และฉันก็ซาบซึ้งกับทุกอย่างที่พี่เสียสละเพื่อฉัน
เสมอ”

เขากอดเธอตอบแม้จะยังคงส่ายหน้า บ้า บ้าจริงๆ นั่นแหละ มีอา
มีความสุขจนเปล่งประกายเพราะกำลังจะได้แต่งงานกับเกบ และตอนนั้น
เธอก็อยากให้ทุกคนที่เธอรักได้รับประกายแห่งความสุขนั้นด้วย พระเจ้าช่วย

บางทีเขากับแอสอาจควรรีบมุดหนีไปให้ไกล

“พี่ไม่ได้เสียสละอะไรเลย มีอา และพี่ก็ไม่นึกเสียใจกับอะไรด้วย เหมือนกัน น้องเคยคิดหรือเปล่าว่าพี่เองต่างหากที่ *ไม่*อยากแต่งงานมีลูก”

หญิงสาวก้ำก๋อพร้อมขมวดคิ้ว จากนั้นสายตาก็เหลือบไปมองแอส ซึ่งยืนอยู่กับเกบที่อีกฟากของห้อง “คะ ก็มีบ้าง”

เจซแทบกลั้นถอนหายใจไว้ไม่อยู่ เห็นได้ชัดว่ามีอาพอจะเดาออกถึงแนวโน้มชีวิตรักของเขากับแอส ในเมื่อทั้งสองชอบพริ้มกับผู้หญิงคนเดียวกัน เรื่องชีวิตทางเพศไม่ใช่อะไรที่พี่ชายอยากให้น้องสาวรับรู้สักเท่าไร แต่เธอก็รู้แล้ว เขาไม่รู้สึกผิดกับวิถีชีวิตส่วนตัวของเขาหรอก แต่เขาก็จะไม่พูดถึงเรื่องนั้นกับน้องสาวตัวน้อยของเขาเช่นกัน

“เที่ยวให้หนัก ใช้ชีวิตให้สุด” เขากล่าวเป็นเชิงอธิบาย

มีอาโน้มหน้าและเอียงศีรษะขึ้น

เจซหัวเราะหึๆ “คติประจำใจของพวกเราสามคนนะ ทั้งเกบ พี่ แล้วก็แอส ถึงน้องจะเปลี่ยนชีวิตเกบ ก็ไม่ได้หมายความว่าแอสกับพี่จะตื่นตื่นน้อยอยากทำตามหรอกนะ”

เธอลอกตา “ให้ตายเถอะ พี่พูดเสียเกบดูเหมือนพวกพี่ี่แหยเลย”

เขาระแอมในลำคอ “ก็ถ้ามันตรงกับความจริง...”

มีอาทูปไหล่เขา “ฉันจะฟ้องเกบแน่่วพี่พูดแบบนี้!”

เจซหัวเราะอีก “หมอนั้นอาจยอมรับว่าเป็นไอ้ขี้แหยสุดๆ เลยก็ได้ พอเป็นเรื่องของน้อง และนั่นก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร พี่อยากให้เขาปฏิบัติกับน้องดีๆ”

แอสก้าวเข้ามาขัดจังหวะพวกเขาด้วยการคว้าตัวมีอาไปไว้ในอ้อมแขน

“ถึงตาฉันแล้ว” เขาประกาศก้อง “เกบใกล้จะมายืดเธอกลับเต็มที เพราะงั้นถึงตาฉันเต็มรับกับเธอบ้างระหว่างที่พ่อแม่หมอนั้นนั่งตมตัวเขาไว้ตอนนี้”

เจซโน้มตัวไปจูบหน้าผากหญิงสาว “คืนนี้เป็นคืนของน้อง สาวน้อย พี่อยากให้น้องจดจำไว้ตลอดไป มีความสุขมากๆนะ”

รอยยิ้มของเธอทำให้ห้องทั้งห้องสว่างสดใสขึ้น “ขอบคุณค่ะ เจซ ฉันรักพี่นะ”

เขาแตะแก้มเธอแล้วก้าวถอยขณะที่แอสพาตัวเธอไป

เจซถอยกลับไปยืนสำรวจความเป็นไปในงานเลี้ยงที่อีกฟากของห้อง มันเป็นงานเล็กๆ แบบที่เก๋กับมีเอาต์ติ้ง เป็นคืนเฉลิมฉลองความรักของพวกเขา

ฟังดูเซซสุดยอด แต่เพียงได้มองทั้งสองคนก็รู้ว่าพวกเขาคือเนื้อคู่กัน เขายังไม่แน่ใจว่ารู้สึกอย่างไรกับการที่เพื่อนรักมาคบกับน้องสาวตัวน้อยของเขา ทั้งคู่อายุห่างกันสิบสี่ปี แกรมเขายังรู้ว่าความปรารถนาทางกายของเกบเป็นเช่นไร

เขาสะดุ้งเมื่อนึกภาพฉากที่เขาบังเอิญเห็นตอนเดินเข้าไปในอพาร์ตเมนต์ของเกบโดยไม่บอกกล่าวเมื่อหลายสัปดาห์ก่อนได้ เขาแทบอยากเอาน้ำยาฟอกขาวมาล้างตาให้รู้แล้วรู้รอด เพราะถึงอย่างไรก็ยังมีบางอย่างเกี่ยวกับน้องสาวตัวน้อยที่ผู้เป็นพี่ชาย *ไม่ควร* จะเห็น ไม่ว่าจะชาตินี้ชาติไหน

เขายังเป็นห่วงด้วยว่ามีอาวุธตัวหรือไม่ว่าเธอเอาตัวเองเข้าไปพัวพันกับอะไร แต่เกบก็อ่อนปวกเปียกขึ้นมาทันทีเมื่อเป็นเรื่องของเธอ ให้ตายหมอนั้นถึงขั้นยอมถ่อมตัวต่อหน้าคนครึ่งนियोออร์กซิตีเพื่อตามง้อเธอกลับมา เพราะฉะนั้นเจซจึงเดาว่ามีอาการรับมือกับอะไรก็ตามที่เกบสรรหามาได้อยู่หมด ชายหนุ่มจะไม่คิดถึงมันก็แล้วกัน

เขาถอนหายใจพลางกวาดตามองฝูงชนและบรรยากาศรื่นเริงในงานเลี้ยง มีอาเป็นส่วนสำคัญในชีวิตเขาตั้งแต่พ่อแม่ของทั้งสองเสียชีวิตในอุบัติเหตุรถยนต์ เธอเป็นลูก “หลง” ก็จริง แต่พ่อแม่กับเขาก็รักและเอ็นดูเมื่อพวกเขาหนีเสีย เหตุการณ์นั้นก็เปลี่ยนชีวิตทั้งของเขาและน้องสาว ตอนนั้นเขากำลังเรียนมหาวิทยาลัยและสนใจแต่เหล่าเบียร์กับสาว ๆ มั่วสนุกไปวัน ๆ กับเกบและแอส แต่แล้วเขาก็โดนยึดเยียดให้รับผิดชอบ มีอาวัยหกขวบ เกบกับแอสเป็นกำลังหนุนสำคัญให้เขา และบางทีก็อาจเป็นเพราะมีอาที่ทำให้มิตรภาพของพวกเขาแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ดังนั้นเขาเลยเดาว่าการมอบเธอให้อยู่ในความดูแลของเพื่อนรักก็เหมาะสมดี ในเมื่อบัดนี้ มีอาโตเป็นผู้ใหญ่และกำลังเลือกหนทางชีวิตของตัวเองแล้ว

เขาคงต้องปรับตัวเพราะมีอามีไม่ใช่ความรับผิดชอบของเขาคนเดียวอีกต่อไป เขาไม่คิดจะไปไหนหรอก แต่อะไรๆ ก็เปลี่ยนไปแล้ว เธอกำลังหลงหลักปักฐานและจะไม่หันมาปรึกษาปัญหาของตัวเองกับเขาอีก เขาคงจะโล่งใจ แต่ความโศกเศร้ากลับจุกอยู่ในอกแทนเมื่อคิดว่าน้องสาวตัวน้อยของเขาไม่ต้องการเขาอย่างที่เคยอีกต่อไป

สายตาของเขาไปหยุดอยู่ที่หญิงสาวคนหนึ่ง เธอกำลังเก็บแก้วและจานจากโต๊ะต่างๆ นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เขามองเธอในคำคืนนี้แม้เธอจะไม่ค่อยได้ออกมานัก แค่เก็บกวาดเป็นครั้งคราว เธอไม่ใช่พนักงานเสิร์ฟเพราะเขาไม่เห็นเธอเดินพร้อมถาดอาหารเรียกน้ำย่อยหรือแฮมเปญหญิงสาวสวมกางเกงสีดำ เสื้อเชิ้ตสีขาว และผ้ากันเปื้อน

เขาพิณิจมองเธออยู่นานก่อนจะตระหนักว่าอะไรที่ทำให้เขาสนใจ เธอดูไม่เข้าพวกเอาเสียเลย เขาไม่แน่ใจนักว่าทำไมจึงรู้สึกเช่นนั้น ยิ่งเขาเพ่งมองเธอนานเท่าไร เขาก็ยิ่งคิดว่าเธอดูน่าจะเป็นแขกมาร่วมงานเลี้ยงนี้มากกว่า ไม่ใช่ตามเก็บตามล้างแบบนี้

เธอเกล้าผมขึ้นไปเป็นมวยยุ่งๆ แล้วใช้คลิปหนีบผมติดไว้เหมือนอย่างที่มีอามีทำเป็นบางครั้ง เป็นทรงผมหลุดลุ่ยสุดเ้ายวนที่เซมิชวอนให้มือชายหนุ่มเข้าไปปลดปล่อยมันเป็นอิสระ เส้นผมหยักเป็นลอนยุ่งเหยิงนั้นเป็นสีดำสนิทดูจราตรีกาล และบางปอยก็หลุดจากคลิปหนีบผมร่วงลงมาไล่ตามลำคอ

หญิงสาวรูปร่างแบบบาง ไม่มีสัดส่วนโค้งเว้ามากเท่ากับที่เขาชอบตามปกติ สะโพกแคบและหน้าอกเล็กกะทัดรัด แต่ก็เต็มแน่นมากพอจนตั้งรังเสื้อเชิ้ตติดกระดุมหน้าสีขาวพอให้ชวนหลงใหล ร่างกายที่เหลือของเธอเล็กไปหมด ดงงามประณีตจนแทบจะดูเปลวระบาง

เมื่อเธอหันมาให้เขาได้เห็นใบหน้าชัดๆ เขาก็ถึงกับกลั้นหายใจ โครงหน้าของหญิงสาวเล็กจ้อย บั้นแต่งขึ้นมาอย่างละเอียดอ่อน โหนกแก้มสูงเด่นชัดจนราวกับเธอพอมเกินไป และคางก็กระจริด แต่ดวงตานั้นสิ พระเจ้าดวงตาคู่นั้นเป็นสีฟ้าสดใสขนาดมหึมาอยู่บนดวงหน้าเล็กๆ นั้น ฟ้าเสียยิ่งกว่าฟ้า ประหนึ่งจ้องตรงเข้าไปในน้ำแข็ง ตัดกับเรือนผมสีดำสนิท

เธอดงามจนน่าตะลึง

แต่แล้วหญิงสาวก็รีบรุดจากไปพร้อมกับถาดหนักอึ้งซึ่งรวบรวมจานชามที่เธอเก็บจากโต๊ะอยู่ในอ้อมแขนเกร็ง สายตาเขาไล่ตามเธอข้ามห้องจนกระทั่งเธอหายผ่านประตูสำหรับพนักงานครัวเข้าไป

“ไม่ใช่แบบที่นายชอบนี่” แอชพึมพำอยู่ข้างเขา

เจซหลุดจากภวังค์แล้วหันไปเห็นว่าแอชเดินร่ำกับมีอาเสร็จแล้ว เขามองไปยังฟลอร์เต้นรำเพียงแวบเดียวก็รู้ว่าเกบมายึดเอามีอาคืนไปและทั้งสองก็กลับไปตัวติดกันเป็นปาห้องโก่อีกครั้ง ดวงตาของหญิงสาวเปล่งประกายด้วยความสุขและเสียงหัวเราะ แล้วความตึงเครียดก่อนหน้านี้ของเขาก็มลายหายไปบางส่วน เธอได้คนดูแลที่ดีแล้ว และเธอก็มีความสุข

“นายพูดเรื่องอะไร” เจซถาม น้ำเสียงเจือความหงุดหงิด

“แม่สาวเก็บโต๊ะนะ ฉันเห็นนายแอบส่องอยู่ ให้ตาย นายแทบจะใช้สายตาแก้ผ้าเธออยู่แล้ว”

เจซขมวดคิ้วและยังคงปิดปากเงียบ

แอชยกไหล่ “ฉันเอาด้วย เธอร้อนแรงดี”

“ไม่”

คำปฏิเสธนั้นออกมาแข็งกร้าวกว่าที่เจซตั้งใจ เขาไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าความเด็ดขาดนี้มาจากไหนหรือเหตุใดเขาจึงรู้สึกตึงเครียดขึ้นมาจับพลัน

แอชหัวเราะ “ใจเย็นนะ นี่ก็ผ่านมานานแล้ว ฉันจะไปโปรยเสน่ห์หน่อยแล้วกัน”

“อย่าเข้าไปหาเธอ แอช” เจซคำราม

แต่แอชเดินทอดน่องไปทางห้องครัวแล้ว ทั้งให้เจซยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับกำหมัดแน่นอยู่ข้างตัว เขาจะอธิบายให้เพื่อนรักผู้ซึ่งเขาแบ่งปันผู้หญิงคนเดียวกันน้อยบ่อยๆ ให้เข้าใจได้อย่างไรว่าเขาไม่ยอมให้แอชเข้าใกล้หญิงสาวคนนี้ภายในระยะหนึ่งไมล์เลยด้วยซ้ำ

2

เบธานี วิลลิส เช็ดมือกับกางเกงขาวเก่าโทรมพลางหลับตาลงชั่วคราว เธอยืนโงนเงนไปมาอยู่หน้าอ่างที่มีจานซามซึ่งเก็บมาจากห้องจัดเลี้ยงอยู่เต็ม

เธอเหนื่อย อ่อนล้าเหลือเกิน แถมยังหิวด้วย งานนั้นนอกจากจะจ่ายเป็นเงินสดแล้ว ส่วนที่ดีที่สุดก็คืออาหารนี่แหละ เธอได้รับอนุญาตให้เอาอาหารเหลือกลับบ้านได้ และเมื่อดูจากปริมาณอาหารที่ขนเข้าออกห้องนี้แล้วก็ดูท่าว่าจะมีล้นเหลือเลยทีเดียว

พวกคนรวยมักจะทำอะไรสุดโต่งเสมอ ไม่มีทางที่จำนวนแขกผู้มาร่วมงานเลี้ยงนี้จะสมดุลกับอาหารและแอลกอฮอล์ที่เตรียมไว้ได้ เธอยังโหล่ในใจ อย่างน้อยเธอก็จะได้อาหารถูกสุขลักษณะหนึ่งมื้อละ ถึงแม้ของพวกนั้นจะหรุเกินไปหน่อยสำหรับลิ้นเธอก็ตาม

แล้วก็มีมากพอให้แฉีกด้วย

คลื่นความโศกเศร้าถ้าโถมเข้าใส่เธอพร้อมด้วยความรู้สึกผิดที่ตามมาอย่างรวดเร็ว เธอไม่ควรจะรู้สึกแบบนี้เพราะแจ๊คกลับมาแล้ว เขาเป็นเช่นนี้เสมอ หลังจากหายไปหลายวัน จู่ๆ เขาก็มักจะโผล่หน้ามาตอนต้องการที่พักหรือเพื่อนคุย อาหาร เงิน... โดยเฉพาะเงิน

ในอกเธอบีบแน่นเพราะเธอรู้ว่าเขาเอาเงินเหล่านั้นไปทำอะไร แม้เขาจะไม่อยากขอเธอเลยก็ตาม เขาไม่เคยยอมสบตาเธอ เขาจะทำเพียงหลับตาลง

แล้วพูดว่า “เบธ...คือแบบว่า ฉันต้องการ...” เขาพูดแค่นั้น แล้วเธอก็ให้เงินเขาเพราะไม่อาจทำอะไรอื่นได้อีก แต่เธอเกลียดวิธีที่เขารเรียกเธอว่า “เบธ” เธอเกลียดชื่อเล่นนั้นแม้ครั้งหนึ่งเธอจะเคยชอบมากเพราะคนที่รักเธอเป็นคนตั้งให้

แจ๊คคือคนเพียงคนเดียวในโลกนี้ที่เคยพยายามปกป้องเธอ คนเพียงคนเดียวที่สนใจใยดีเธอ

เขาเป็นพี่ชายของเธอ ถึงจะไม่ใช้ด้วยสายเลือด แต่ก็เปรียบเสมือนพี่ชายในทุกๆด้าน เขาเป็นของเธอเหมือนกับที่เธอเป็นของเขา แล้วเธอจะหันหลังให้เขาได้อย่างไร

เธอทำไม่ได้ และจะไม่มีวันทำด้วย

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากทางประตูด้านข้างซึ่งเปิดไปสู่ตรอกทิ้งขยะ เธอเงยหน้าขึ้นมองและเห็นแจ๊คยืนพิงกรอบประตูอยู่ เขาเอนศีรษะไปด้านหลังเพื่อคอยลอบมองตรอกนั้น นี่แหละแจ๊ค มักจะหาทางหนีที่โล่งเสมอ เขาไม่เคยทำอะไรโดยไม่ระแวงระวังและไม่วางแผนเรื่องเส้นทางหนีเอาไว้ก่อน

“เบธ” เขารเรียกเสียงแผ่ว

เธอผงะถอย รู้ดีว่าเหตุใดเขาจึงมาหา หญิงสาวไม่พูดอะไร เพียงล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบบัตรเครดิตที่เธอยึดไว้ เงินนั้นคือค่าแรงครั้งแรก อีกครั้งเธอจะได้หลังเสร็จงานคืนนี้ แจ๊คจะได้ครั้งแรกนี้ไป ครั้งหลังเธอต้องใช้ประทังชีวิตไปจนกว่าจะหางานใหม่ได้ และเธอก็ไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่

เบธานีรีบเดินไปหาแจ๊คแล้วเอาธนบัตรทั้งหมดใส่่มือเขา เธอฝ้าดูอย่างอึดอัดเมื่อสายตาของเขาเฉไปด้านข้าง ไม่ยอมสบตาเธอขณะที่เขายัดเงินใส่กระเป๋ากางเกงยื่นแก่เขาต่า ยืนของเขาบ่งบอกว่าไม่สบายใจ เธอรู้ว่าเขาเกลียดที่ต้องทำแบบนี้ เธอเองก็ไม่ชอบเหมือนกัน

“ขอบใจนะ” เขาระหับ “เธอสบายดีไหม คืนนี้มีที่นอนหรือเปล่า”

“ไม่มี แต่เธอจะไม่บอกเขาหรอก หญิงสาวจึงโกหกแทน “มีสิ”

ความตึงเครียดของเขาคลายไปบางส่วน แล้วเขาก็พยักหน้า “ดีแล้ว ฉันกำลังพยายามนะ เบธ ฉันจะหาที่อยู่ให้เราสองคนได้ในไม่ช้า”

เธอลายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธด้วยรู้ดีว่าเขามักจะพูดเช่นนั้นเสมอ และรู้ดีอีกด้วยว่ามันจะไม่วันเป็นจริง

เขาโน้มตัวเข้ามาจูบหน้าผากเธอ เบธานีหลับตาและจินตนาการถึงสถานการณ์ที่ต่างออกไปอยู่นาน แต่ก็ไร้ประโยชน์ ทุกอย่างเป็นอย่างที่มีมันเป็น และการภาวนาให้ชีวิตต่างออกไปก็ไม่ต่างจากรดน้ำลงผืนทราย

“ไว้ฉันจะแวะมาเยี่ยมนะ” เขากล่าว

เธอยกหน้า และเมื่อเขาเริ่มกลืนหายใจไปกับเงามืดในตรอก เธอก็เงยหน้าขึ้นพูด “ระวังตัวนะ แจ็ค ขอร้อง”

รอยยิ้มของเขามืดมนพอกๆกับราตรีกาล “ระวังตลอดแหละ สาวน้อย” เธอเฝ้ามองเขาจากไปพร้อมกับก้อนในลำคอที่ขยายใหญ่ขึ้น บ้าชะมัดโทสะก่อตัว แต่เธอก็รู้ดีว่ามันไม่ช่วยอะไร เธอกำหมัดและคลายออกอยู่ข้างลำตัว อាកารคันยับๆ คืบคลานเข้ามา เป็นความปรารถนา ความโหยหา เธอต่อสู้กับมัน แต่ก็ยังเป็นสงครามที่ต้องดิ้นรนพอดู และชัยชนะก็ไม่อาจจับต้องได้เสียทีเดียว เธอไม่ได้คิดถึงยาพวกนั้นมานานมากแล้ว แต่ในคำคินี้ความต้องการเหล่านั้นกลับมาซุกซ่อนอย่างสบายใจอยู่กับความหิวโหยและความเจ็บปวดทางใจ

ความต้องการที่จะลิ้ม แคช่วงเวลานั้นๆ ที่ทุกอย่างให้ความรู้สึกดีขึ้น และทนได้มากขึ้น เมื่ออะไรๆ ดีขึ้นแม้จะเพียงสองสามชั่วโมงก็ตาม

เธอกลับไปทำแบบนั้นไม่ได้ เธอต่อสู้มาหนักหนาสาหัสกว่าจะหลุดพ้นมา และเธอก็เสียทุกอย่างไประหว่างนั้น บางคนอาจบอกว่านั้นยิ่งเป็นเหตุผลให้เธอยอมให้ตัวเองค่อยๆ ก้าวถอยกลับไปหาอดีตอันมืดดำ แต่เธอต้องเข้มแข็ง เธอไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไปแล้ว

“แฟนเธอ”

คำถามห้วนๆ ทำให้เธอสะดุ้ง หญิงสาวหันขวับพร้อมหัวใจซึ่งเต้นแรงขึ้นเมื่อเห็นชายที่ยืนอยู่อีกฟากของห้องครัวกำลังจ้องตรงมาทางเธอ

เขาเป็นหนึ่งในพวกแซกรวยๆ ในงานเลี้ยง ไม่ใช่แค่แซกสึ เพราะเบธานีเห็นเขาอยู่ใกล้ชิดกับคูรักที่มาฉลองพิธีหมั้น และพระเจ้า ผู้ชายคนนั้นช่างสง่างามเหลือเกิน เขาดูเรียบหรูและสะอาดสะอ้านราวกับก้าวออกมาจาก

นิตยสารที่จัดทำขึ้นเพื่อเทิดทูนทุกสิ่งทั้งดงามและร่ำรวยเท่านั้น เป็นโลกที่เธอไม่มีทางได้เข้าไป

เขาล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงสแล็คราคาแพงและยังคงจ้องมองเธอต่อไปด้วยท่าทีเกียจคร้านและหยิ่งยโส ดวงตาสีเขี้ยวมองไล่ไปทั่วตัวเธอราวกับกำลังพินิจพิเคราะห์ เทบจะเหมือนกับว่าเขากำลังตัดสินใจว่าเธอคุ้มค่าหรือไม่ คุ้มค่ากับอะไรละ ความสนใจของเขานั้นหรือ ไร้สาระสิ้นดี

ชายหนุ่มมีผมสีทอง เธอไม่เคยชอบผู้ชายผมทองมาก่อน แต่ผมเขาก็ไม่ใช่สีทองธรรมดา เพราะมีอย่างน้อยสี่เฉดสีเรียงกันไปตั้งแต่สีทองเข้มตื้นๆ ไล่ลงไปจนถึงสีเหลืองอ่อน เขาดูสง่างามจนแค่มองก็เสบตาแล้ว

“จะตอบผมไหมเนี่ย” เขาถามเนือยๆ

เธอส่ายหน้าเงิบๆ และก็ต้องประหลาดใจเมื่อเขาหัวเราะ

“นั่นคือไม่ คุณจะไม่ตอบคำถามผม หรือไม่ เขาไม่ใช่แฟนคุณกันแน่”

“เขาไม่ใช่แฟนฉัน” เธอกระซิบตอบ

“ชอบคุณสวรรค์” เขาพิมพ์

เธอกะพริบตาด้วยความงุนงงอย่างที่สุด แต่แล้วก็ต้องหรีตาลงเมื่อเขาสาวเท้าเข้ามาหา หญิงสาวขยับไปด้านข้างอย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้ตัวเองหลังชนประตูจนไร้ทางออก เธอยังไม่เลิกงาน เพราะจะหนึ่งหนึ่งไม่ได้ เธอต้องการเงินค่าจ้างอีกครั้งมากถึงมากที่สุดและเธอก็ต้องการอาหารพวกนั้นด้วย

แต่เขาก็เข้ามาประชิดเธออีกครั้งด้วยความว่องไวพอกัน เขาพุ่งเข้ามาใกล้จนชีพจรของเธอเต้นระส่ำอย่างคลุ้มคลั่ง หญิงสาวเริ่มมองประตูทางออกไปยังตรอก คิดอยากเลิกไล่ใจว่าเธอจะได้ค่าจ้างหรือไม่ในทันใด

“คุณชื่ออะไร”

เธอเหลือบตาขึ้นมองเขา “เอ่อ สำคัญด้วยหรอคะ”

เขาเซงักไปชั่วครู่พร้อมกับเอียงศีรษะไปด้านหนึ่งแล้วกล่าวว่า “สำคัญสิ”

“ทำไมคะ” เธอกระซิบถาม

“เพราะเราไม่นอนกับผู้หญิงที่เราไม่รู้ชื่ออะไร” เขาตอบที่อ้อๆ

โอ้โห คำพูดนั้นช่างตรรกะผิดเพี้ยนเสียจนเธอไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหน

ดี เบธานียกมือขึ้นเป็นการป้องกันตัวโดยอัตโนมัติก่อนที่จะเข้ามาใกล้กว่านี้อีก

“เราเธอ” เธอถาม “เราเธอ คุณพูดเรื่องอะไร ใครคือเรา แล้วฉันก็ไม่นอนกับใครทั้งนั้น ไม่ว่าจะคุณ เรา หรือพวกเขา ไม่มีทาง”

“เจซอยากได้คุณ”

“ใครคือเจซไม่ทราบ”

“และผมก็ตัดสินใจแล้วว่าอยากได้คุณเหมือนกัน”

หญิงสาวแทบสะกดกลั้นแรงโทสะไว้ไม่อยู่ แต่ก็แค่เกือบ เธอกัดฟันแล้วโจมตีต่อ

“ฉันจะไม่ทนกับการคุกคามทางเพศในที่ทำงานหรอกนะ ฉันจะกรอกคำร้องแล้วลาออก”

เธอประหลาดใจเมื่อเขาแค่จิกยิ้มแล้วเอื้อมมือมาสัมผัสแก้มเธอ

“ใจเย็นสิ ที่รัก ผมไม่ได้คุกคามเสียหน่อย ผมแค่ยื่นข้อเสนอให้ต่างหาก ต่างกันลิบลับ”

“แค่ในความคิดคุณนะสิ” เธอพูดเสียงแข็ง

เขายักไหล่ประหนึ่งไม่ได้สนใจแต่อย่างใดหากเธอจะคิดเช่นนั้น

“เจซนี่ใคร” เธอถามย้ำ “แล้วคุณเป็นใคร คนเราไม่ยื่นข้อเสนอให้ผู้หญิงโดยไม่บอกชื่อตัวเองก่อนหรอกนะ แล้วคุณบอกว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการไม่รู้ชื่อผู้หญิงก่อนขึ้นเตียงอย่างนั้นเธอ เป็นบ้าอะไรของคุณนะ คุณไม่ได้แนะนำตัวเองเลยด้วยซ้ำ”

เขาหัวเราะอีกครั้ง เป็นเสียงกระหึ่มแผ่วเบาอันอบอุ่นที่ให้ความรู้สึกดีจนเธออยากรั้งไว้ตลอดกาล มันเป็นเสียงปราศจากความกังวลใดๆที่ทำให้เธอขุ่นเคืองด้วยความขมขื่น ทำให้เธอริษยาเสียจนแทบมอดไหม้ เขาเป็นผู้ชายที่ไม่มีปัญหาชีวิตใดๆ ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น...เว้นแต่เพียงคนที่เขาจะขึ้นเตียงด้วยเป็นรายต่อไป

“ผมชื่อแอซ เจซเป็นเพื่อนสนิทผมเอง”

“ฉันบชานี่” เธอกล่าวอย่างลึกลับ แต่แล้วดวงตาก็หรี่ลง “แล้วพวกคุณสองคนอยากได้ฉันนั้นหรือ”

เขาพยักหน้า “ใช่ ก็ไม่ได้แปลกประหลาดอะไรเท่าไร เราแบ่งผู้หญิงกันบ่อยๆ ทริซั่มนะ คุณเคยไหม เพราะถ้าไม่เคย เราก็รับประกันเลยว่า จะทำให้คุณได้รับประสบการณ์ที่อยากจะลิ้ม”

เธอพนลมโมโหจนจมูกบาน “อ้อ ใช่ เคยแล้ว ก็ไม่เห็นมีอะไรพิเศษนี่”

อะไรบางอย่างกะพริบวาวอยู่ในดวงตาเขา เธอบอกได้ว่าเธอทำให้เขาประหลาดใจ แต่ทีนี้ เขาควรจะคาดไว้แล้วว่า จะโดนตอกกลับตอนมาขึ้นข้อเสนอสุดพิเศษแบบนี้สิ

“ถ้าฉันคุณอาจจะเลือกผู้ชายผิดคนก็ได้”

ดวงตาเธอเบิกกว้างให้กับคำพูดนั้น เพราะไม่อาจคิดคำโต้ตอบได้อีก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอมักจะนอนกับผู้ชายผิดคนอยู่เสมอ นั่นไม่ใช่การค้นพบอันยิ่งใหญ่จนโลกสะเทือนแต่อย่างใด

“แอส”

เสียงเรียกนั้นดังก้องภายในห้องครัวแคบๆ ทำให้เบธานีสะดุ้ง เงยหน้าขึ้นมาเห็นผู้ชายอีกคนยืนอยู่ตรงประตูทางเข้า นัยน์ตาสีเข้มเคร่งขรึมคู้่นั้นแผดเผาแอสจนแทบเหลือเพียงกระดูก ทว่าแอสดูไม่ได้เป็นเดือดเป็นร้อนที่ชายผู้นี้กำลังเดียดดาลอย่างเห็นได้ชัด

แต่เบธานีเป็น

ชายผู้นี้คือคนที่เธอจับได้ว่ากำลังจ้องมองเธอไม่วางตาตอนเดินออกไปเก็บโต๊ะทั้งสองครั้ง เธอสัมผัสได้ถึงสายตาของเขาที่จ้องทะลุทะลวงไปทั่วร่าง จนเธอถึงกับสันสะท้านจากความร้อนแรงนั้น ขณะที่แอสดูผ่อนคลายไว้กังวลเต็มไปด้วยบรรยากาศที่บ่งบอกว่า *ฉันรวยและฉันก็รู้ตัวดี และฉันจะทำในสิ่งที่อยากทำเท่านั้น* แต่ผู้ชายคนนี้เป็นเสมือนชั่วตรงข้ามของแอส

จุดเด่นไม่ใช่คำที่ถูกต้องนัก ไม่ได้ใกล้เคียงนิยามของเขาเลย เขาดูเหมือนพวกร้ายกาจของจริงและเธอก็รู้จักพวกนี้ดี เธอเคยรับมือกับบรรดาผู้ชายตามท้องถนนและชนชั้นระดับล่างมามากพอ แล้วทันใดนั้นหญิงสาวก็เกิดความคิดว่าเธอยอมเสี่ยงกับความชั่วร้ายที่มองเห็นได้เช่นนั้นมากกว่าเสี่ยงกับชายผู้กำลังจ้องเธออย่างเอาเป็นเอาตายคนนี้

เขามีดวงตาและผมสีเข้มสลวยเป็นทรงยุ่งๆ ยาวเล็กน้อย ผมปอยหนึ่งตกลงมาปรกหน้าผากและเธอก็นึกภาพเขาเสยมันไปข้างหลังด้วยความหงุดหงิดโดยไม่สนว่าจะยิ่งทำให้ผมยุ่งขึ้นไปอีก ผมยาวของเขาลงมาระคอเลื้อยให้อารมณ์ดิบเถื่อนในแบบที่ทำให้พวกผู้หญิงอยากลองปราบพยศดู ผิวสีน้ำตาลปนมแดดเป็นของแท้ไม่ได้อบเทียมอย่างที่พวกคุณชายเจ้าสำอางมักทำกัน เขาเปล่งรัศมีแข็งแกร่งราว แม้อลักษณะท่าทางจะกริตร้องบ่งบอกถึงความร่ารวยเป็นผู้ดีเช่นเดียวกับแอส แต่ก็เป็นผู้ดีในอีกรูปแบบหนึ่ง

ในขณะที่แอสดูมั่งคั่งอย่างเป็นธรรมชาติราวกับเขารู้จักมันมาทั้งชีวิต ชายผู้นี้กลับดูเหมือนไม่ได้เกิดมาพร้อมกับทรัพย์สินเงินทองและยังไม่คุ้นเคยกับชีวิตหรูหราอย่างที่แอสเป็น

ถึงจะเป็นการประเมินไร้สาระ แต่เธอก็รู้สึกเช่นนั้น มีอะไรบางอย่างให้ความรู้สึกอันตรายแฝงอยู่ในตัวชายคนนี้ อะไรบางอย่างที่ทำให้เธอตื่นตัวระแวงระวัง

“เจซ” แอสมุมนกลับไปด้วยท่าทางสบายๆ “นี่เบธานี”

โอ ตาย ตาย ตาย ตาย

นี่นะหรือคือผู้ชายคนที่สองในบทปริศม์ นี่คือเพื่อนสนิทของแอสหรือผู้ชายซึ่งรวมอยู่ในข้อเสนอที่แอสเพ่งยื่นให้เธอเนี่ยนะ

เจซเม้มปากแน่นแล้วสาวเท้ามาข้างหน้า เบธานีก้าวถอยทันทีตามสัญชาตญาณ

“นายกำลังทำให้เรอกลัวนะ” แอสว่าด้วยน้ำเสียงแฝงแววดำหนิ

เจซหยุดก็ถอนหญิงสาวแปลกใจ แต่เขาก็ยังคงจ้องแอสอย่างดูดันอย่างน้อยเป้าสายตาเขาก็ไม่ใช่เธอละนะ

“ฉันบอกแล้วไงว่าอย่าทำอย่างนี้” ชายหนุ่มกระซิบบอกด้วยน้ำเสียงกรุ่นโกรธ

“ก็นะ ฉันไม่ได้ฟังนี่นา”

เบธานีสับสนอย่างที่สุด แต่แล้วเจซก็หันมาหาเธอ อะไรบางอย่างในสายตาคู่นั้นทำให้ลมหายใจเธอสะดุด

มันคือความสนใจ

มันไม่ใช่แค่สายตาที่ผู้ชายมองผู้หญิงที่เขาอยากขึ้นเตียงด้วย แต่เป็นอะไรที่ต่างออกไป เธอไม่อาจบอกได้ว่าคืออะไร ทว่าเธอรู้ว่าเขาเฝ้ามองเธอมาตลอดคืน เพราะเธอก็เแอบเฝ้าดูเขาเช่นกัน

“ผมขอโทษด้วย” เจซเริ่ม

“ข้อเสนอนี้รวมอาหารค่ำด้วยหรือเปล่าคะ” เธอโผล่ออกไป

เบธานีรู้สึกอับอายขึ้นมาทันที แต่เธอก็รู้ในวินาทีที่เขามองเธอว่าเธอไม่ยอมปล่อยให้เขาไป ไม่ใช่คืนนี้ คืนนี้เธอปรารถนาหนึ่งราตรีกลางแสงตะวัน ที่ซึ่งทุกอย่างอบอุ่นและไม่มีเรื่องเลวร้ายใดๆ เธอปรารถนาหนึ่งคำคืนที่จะได้ลิ้มลิ้มชีวิต แจ็ค และปัญหาทุกอย่าง

เธอมั่นใจว่าชายผู้นั้นมอบสิ่งนั้นให้เธอได้ และหากเขามาพร้อมกับแอสเธอก็แค่ต้องรับไว้ทั้งคู่

เธอไม่อยากจะเดินออกจากโรงแรมไปสู่ความหนาวเหน็บและสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

“อะไรนะ”

เจซจ้องมองเธอราวกับเธอมีศิระษงอกออกมาอีกศิระษะ คิ้วเขาขมวดเข้าหากันและสายตาก็พลันเปลี่ยนเป็นบาดลึกยิ่งขึ้น ประหนึ่งเขากำลังกรีดผ่าเธอจากภายใน

เธอพยักพยิตไปทางแอส “เขาบอกว่าพวกคุณสองคนอยากหริซั่มฉันเลยถามว่าข้อเสนอนี้รวมอาหารค่ำด้วยไหม”

“รวมสิ” แอสตอบด้วยน้ำเสียงที่บ่งบอกว่าเขารู้สึกเหมือนโดนดูถูกอย่างแรง

“งั้นก็ตกลง” เธอรีบพูดก่อนตัวเองจะเปลี่ยนใจ

เธอรู้ว่ามันเป็นเรื่องโง่เขลาที่สุดในชีวิตที่เธอเคยทำมา แต่เธอก็จะไม่หันกลับ

“แต่ฉันต้องทำงานให้เสร็จก่อน” เธอบอกขณะที่เจซเอาแต่ยืนเงยบและครุ่นคิด ทว่ายังคงไม่ละสายตาไปจากเธอแม้เพียงครั้งเดียว เขาไม่มองแอส ไม่เป็นอันหันหน้าหนี สายตาคู่ นั้นจับจ้องเธอไม่ว่างตา

“ไม่ต้องหรอก” แอชกล่าว “คุณจะไม่เลิกงานตอนไหนก็ได้”

หญิงสาวสายหน้า “ฉันจะได้ค่าจ้างอีกครั้งหนึ่งหลังเลิกงาน ฉันต้องทำงานให้เสร็จก่อนค่ะ”

“งานเลี้ยงกำลังจะเลิกแล้ว เกบไม่ยอมเดินร้อยอยู่หรอก ในเมื่อสิ่งที่เขาอยากได้จริง ๆ คืออยู่กับมีอาบนเตียงที่บ้าน” แอชว่า “ผมจะจ่ายค่าจ้างอีกครั้งให้คุณเอง”

เบธานีตัวแข็งเยือกแล้วถอยไปก้าวหนึ่งพร้อมกับรู้สึกขาไปทั่วหน้า จากนั้นเธอก็สายศิริระ “ฉันเปลี่ยนใจแล้ว”

“อะไรกันเนี่ย” แอชร้องอย่างซัดใจ

เจซยังคงยืนจับตาดูเธออยู่ตลอดอย่างนิ่งเงียบและน่าหวาดหวั่น เธอรู้สึกเสียขวัญ แล้วทันใดนั้นประตูออกไปยังตรอกก็ดูเชื่อเชิญขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“ร่างกายฉันไม่ได้มีไว้ขาย” เธอพูดเสียงแผ่ว “ฉันเข้าใจดีว่าฉันร้อยขอมือค่าไป ฉันไม่ควรทำแบบนั้น คุณเสนอเรื่องบนเตียงก็จริง แต่ฉันจะไม่ยอมให้ใครมาจ่ายเงินซื้อตัวฉันหรอกค่ะ”

ความเจ็บปวดอย่างกรายเข้ามา ความทรงจำอันห่างไกล แต่ไม่เคยเลือนราง ตัวเล็กมากมาย ผลลัพธ์หลายหลาก ทุกอย่างล่องลอยมารวมกันจนกระทั่งความมืดมนนอนธการโอบล้อมเธอไว้ เพียงวันเดียว ขอเพียงวันเดียวท่ามกลางดวงอาทิตย์เจิดจ้าเท่านั้น ทว่าดวงตะวันนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับเธอ ไม่เคยเป็นของเธอเลย

คำสบถเบาๆ เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากเจซ เป็นเสียงแรกที่เขาเอ่ยขึ้นตลอดเวลามาที่นี่ แต่แล้วริมฝีปากนั้นก็เฝ้มแน่น เขากำลังโมโห

สายตาเขาเบนพุ่งเข้าไปใส่แอช เธอตระหนักในตอนนั้นเองว่าเขากำลังโกรธแอช กำลังเดือดดาลมากเลยละ

“ฉันบอกแล้วไงว่าอย่าทำอย่างนี้” เจซเช่นเขี้ยวหลอดโรฟัน “ให้ตายสิคะ นายน่าจะฟังกันบ้าง”

เรื่องยิ่งเลวร้ายลงไปอีก เพราะเห็นชัดแล้วว่าแอชเป็นฝ่ายต้องการ แต่เจซไม่ แอชอยากเข้าหาเธอ แต่เจซไม่ แค่นี้ก็น่าอับอายมากเกินพอแล้ว

“ฉันต้องกลับไปทำงานแล้วค่ะ” เธอกล่าวแล้วรีบถอยออกไปจนกระทั่ง
หนทางหนีไปยังประตูห้องจัดเลี้ยงโล่ง ปลอดภัยไปจริงดี

แต่ทันใดนั้นเจซก็ก้าวเข้ามาขวางกั้นเส้นทางสู่อิสรภาพของเธออย่าง
รวดเร็ว เขาอยู่ในระยะประชิดเสียจนเธอได้กลิ่นกายเขา รับรู้ได้ถึงความร้อน
จากร่างของเขาที่ห่อหุ้มอยู่รอบตัวเธอ มันให้ความรู้สึกคืออย่างที่สุดจนเธอ
อยากทำอะไรบางอย่างอย่างเอนเข้าไปซบ เพียงเพื่อจะได้สัมผัสสัมผัสบนผิวกาย
ของเธอเอง

แล้วเขาก็ไล่นิ้วมาได้คางเธอ สัมผัสนั้นอ่อนโยนจนเธออดใจไม่ไหว
และยอมงยหน้าขึ้นประสานสายตากับเขา

“คุณทำงานให้เสร็จ เราจะรอ แล้วค่อยไปกินมื้อค่ำด้วยกัน มีอะไรที่
คุณอยากกินเป็นพิเศษไหม อยากออกไปร้านข้างนอกหรืออยู่กินในโรงแรมดี”

คำถามเหล่านั้นเอยออกมาอย่างนุ่มนวลจนฟังดูอบอุ่นใกล้ชิด เขาไม่ได้
มองแอสเลยแม้แต่ครั้งเดียว สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่เธอแน่วแน่ และ
เธอก็ตะลึงงันเกินกว่าจะเบนสายตาไปทางอื่น แคมหญิงสาวยังลืมนึกไปในทันทีว่า
เธอเปลี่ยนใจไม่ยอมขึ้นเตียงกับพวกเขาแล้ว

เบธานีกระซอกตัวเองออกมาจากช่วงเวลาเฝ้าร้อนแล้วก้มลงมองเสื้อผ้า
ตัวเอง เธอไม่อาจกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้านได้ เธอไม่มีบ้าน ไม่มีเสื้อผ้า
และยิ่งแน่นอนว่าเธอไม่มีอะไรดีพอจะสวมไปสถานที่ที่สองคนนี้จะย่างเท้า
เข้าไป

เธอกระแอม “โรงแรมก็ได้ค่ะ แล้วฉันก็ไม่สนหรอก ฉันกินอะไร
ก็ได้ตราบใดที่มันร้อนแล้วก็อร่อย ไม่ต้องเป็นของหรูหราเกินไป ที่จริงแล้ว
ฉันอยากได้เบอร์เกอร์กับมันฝรั่งทอดมากกว่า”

เธอยอมตายเพื่อสองอย่างนั้นเลย

“แล้วก็น้ำส้มด้วย” หญิงสาวรีบต่อให้จบ

รอยยิ้มของแอสฉายประกายขบขัน ทว่าเจซยังคงดูเคร่งขรึมอย่างที่สุด

“แฮมเบอร์เกอร์ มันฝรั่งทอด น้ำส้ม ผมคิดว่าผมจัดการให้ได้นะ”

เจซกล่าวก่อนจะก้มลงดูนาฬิกาข้อมือ “แขกจะกลับกันหมดในอีกสิบห้า นาที
คุณต้องใช้เวลาไม่นานเท่าไรหรอกว่าจะทำงานเสร็จ”

เธอกะพริบตา “เอ่อ แยกคงไม่ได้กลับกันหมดทุกคนภายในลิปห่านาที่ห rokok ละ ฉันหมายความว่า ถึงแยกอาวุธโสจะกลับไปแล้ว แยกคนอื่นๆ ก็มักจะอยู่รอลงกันต่อ โดยเฉพาะถ้ามีอาหารกับเครื่องดื่ม”

เขาตัดบทเธอก่อนเธอจะพูดต่อ

“ลิปห่านาที่ เบธานี พวกเขาจะกลับกันหมดแน่”

มันเป็นคำสัญญา ไม่ใช่การคาดเดา

“คุณต้องใช้เวลามากกว่าห้าชั่วโมง” เขาถามอย่างหมดความอดทน

“สามลิปนาที่มั้งคะ” เธอเดา

แล้วเขาก็ล้มผัสเธออีกครั้ง ปลายนิ้วเลื่อนไต่ไปตามแก้ม สูงขึ้นไปหาขมับที่ซึ่งเขาม้วนปอยผมหลุดลุ่ยที่เล็ดลอดจากคิปลิพนีบผมของเธอเล่น

“งั้นเราจะมาเจอคุณในอีกสามลิปนาที่”